

ERGENS ONDERWEG

EVI HANSEN

ERGENS ONDERWEG

NAVIGATIE VOOR EEN VLOEIEND LEVEN

Horizon

© Evi Hanssen, 2020

Redactie: Sarah Devos

Omslagontwerp: Wouter De Boeck

Omslagbeeld en binnenkant omslag: Studio Stoutpoep

Vormgeving binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 94 929 5800 6

ISBN 978 94 94 929 5850 1 (e-book)

D/2020/13.656/28

NUR 450

www.horizon.be

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Horizon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Vertegenwoordiging in Vlaanderen

Overamstel Uitgevers België

Leopold De Waelstraat 17A

2000 Antwerpen

Vertegenwoordiging in Nederland

Overamstel Uitgevers

Paul van Vlissingenstraat 18

1096 BK Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

Bij het achterhalen van de auteursrechten van de illustraties is met grote zorgvuldigheid te werk gegaan. Als er niettemin onvolkomenheden zouden worden geconstateerd, dan zal de uitgeverij daarvan graag op de hoogte worden gesteld.

Tot ergens onderweg
Ergens onderweg
Let niet op wat ik zeg
Ergens onderweg

(uit 'Ergens onderweg' van De Mens)

INHOUD

Voorwoord	11
Slik je pillen	17
Als iets dood is, laat het los	21
Ga overstag	23
Rotzooi zul je altijd hebben, maar hoe minder hoe beter	26
Maak elke dag je bed op	29
Wees een buiger, geen breker	32
Waag de sprong	36
Zorg voor een doel in je leven	38
De boot is geplakt, we kunnen weer verder	41
Zoek de negen	45
Noem het geen storm, maar onweer	48
Aanvaard de verschillen, omarm de gelijkenissen	50
Stop met scrollen en ga zeilen!	52
Een dode hoek valt niet te bezeilen	55
Het kan geen kwaad om nog een keer te lopen	59
Kapitein mama, tot uw dienst	61
Voor ieders veiligheid, laat me met rust	63
Het (co-)ouderschap	66
Wees jezelf, ook al blijkt je plotseling niet zo leuk te zijn	68
Go solo!	71
Het leven is een oceaan van mogelijkheden	75
Stuurman, wat doet u nu?	79

Laat het varen	81
De reis op zich is het doel, niet de bestemming (behalve als je naar de maan vliegt)	85
Scheiden: alle hens aan dek	89
Scheiden: je kunt het alleen	91
Vier de liefde, altijd, overal	94
Van AIS tot Zaling?	98
Lach erom	102
My Bonnie is over the ocean	106
Als de spinnaker breekt, moet je roeien met de riemen die je hebt	110
Ga recht door zee	113
Vergeet je basis niet	117
Soms moet je iets doen wat eigenlijk niet mag	119
Was je handen	123
De beste stuurlui geven advies	127
Als de zon ondergaat, komen de sterren op	130
Wie schrijft, die blijft	132
Van matroos tot kapitein	134
Wees niet achterbaks (doe het gewoon niet)	137
Mayhem en stilte voor de storm	139
Kinderen zijn als ducttape: als ouders zitten jullie nog jaren aan elkaar vast	142
Jaloezie is een spiegel	145
Stuurboord, bakboord, mamahuis, papahuis	149
Het maakt niet uit waar je slaapt, maar wel naast wie je wakker wordt	152
Dirk je lekker op	155
The Love Boat	158
Wees niet de frisse bries in andermans relatie	161

Beter een gekke passie dan een verborgen liefde	165
Wees lief voor je lijf	167
Voel je je nutteloos, maak je dan nuttig	171
Durf te vragen	175
Iedereen vaart zijn eigen (veilige) koers	179
Kijk naar de horizon	182
Je hoeft de oceaan niet over te steken... (om gelukkig te zijn)	185
Dank je wel	189

VOORWOORD

‘Wie van deze klas denkt zichzelf wel te kennen?’ Ik was zeventien, zat in het laatste middelbaar en stak zelfverzekerd mijn hand in de lucht. Ik heb me nooit zo volwassen gevoeld als toen. Het leven lachte me toe en ik lachte luidkeels mee.

Ik groeide op in een warm gezin in een klein dorp zonder verkeerslichten, werd overstelpt met liefde en genoot van een genderneutrale opvoeding avant la lettre. Ik was een meisje, ik voelde me een meisje, maar droeg de kleren van mijn oudere broers en leerde dat blaffende mannen zelden bijten. Mijn broers leerden me karategrepen, alle namen van The Rolling Stones en bier drinken, en als meisje met een Grote Droom (wereldberoemd worden) playbackte ik voor de spiegel in mijn roze kamer de liedjes van Kinderen voor Kinderen met een haarborstel als microfoon. Ik trok naar de kunstschool, studeerde daarna jazzmuziek, kluste bij als reclamemodel en begon voor televisie te werken. Na België volgde Nederland en alsof mijn carrière in de media nog niet helemaal rond was, maakte ik kennis met de wonderlijke wereld van radio.

Ergens onderweg kwam er eerder toevallig nog een verborgen talent van me bovendrijven, dat van het moederschap. Ik genoot van mijn leven als zelfstandige single moeder en riep in elk interview heel stoer dat ik de kapitein van mijn schip was en

voortaan mijn eigen koers bepaalde. Tot zover leest mijn leven als een glossy magazine.

In werkelijkheid is mijn leven er een van hoge pieken en diepe dalen, pijn en verdriet, frustraties en jaloezie, van fantastische momenten en unieke kansen, die me echter niet de voldoening gaven waarop ik hoopte of waarnaar ik zocht.

Ik trouwde, kreeg twee heerlijke kinderen en scheidde. Ik werd bedrogen en bedroog, ik werd verliefd en werd verlaten. Ik werkte hard, ik leefde hard, ik zorgde hard, maar niet voor mezelf. Mijn patroon bestond uit hard rennen en keihard tegen een muur lopen, om dan een paar dagen knock-out, overwerkt en ziek als een hoopje ellende op de bank te crashen. Tot ik weer begon te rennen. Ik zag die muur trouwens altijd staan, in de verte, ik zag hem naderen, maar toch liep ik ertegenaan. Mijn motto was lang: 'Plak een pleister en sta weer op. Borst vooruit en gáán.' Dat deed ik ook en het lukte aardig, maar na enkele jaren begonnen al die builen en schrammen hun tol te eisen. Het leek alsof het littekenweefsel van mijn hart aan mijn longen trok, met een longontsteking als gevolg (en een jaarlijkse bronchitis), en de eenzaamheid deed me soms zo diep naar beneden duiken dat een depressie om de hoek loerde.

Dus deed ik wat zoveel vrouwen doen: zelfreflectie. En dat op alle mogelijke manieren. Met inzichtkaartjes, die geen oplossing gaven, maar me wel op een andere manier naar het probleem deden kijken. Bij waarzeggers, die echt niks nieuws vertellen als je het zelf niet invult, maar wel even de pijn verzachten en weer hoop geven. Ik ontdekte meditatie, dat écht helpt. En ik zocht *inspirational quotes* op het internet en in spirituele magazines. En maar bladeren en scrollen langs zweverige teksten, net zo lang tot ik er eentje tegenkwam dat exact omschreef hoe ik me voelde

en wat ik nodig had. Als zo'n typisch rommelige handtas waarin vrouwen álles stoppen wat ze misschien ooit nodig hebben, zo zag ook mijn zoektocht naar mezelf eruit. Een samenraapsel van nuttige en onnuttige dingen, die je toch maar bijhoudt, want je weet maar nooit. Het waren lapmiddeltjes als het ware, die me voor even verder hielpen, meer niet.

Nadenken over mezelf en over het leven zat er trouwens van kindsbeen in.

Dankzij mijn broer, die psychische problemen heeft – ik zeg altijd dat hij dat stofje basisgeluk in zijn hersenen te kort heeft – deed ik onbewust al heel jong aan zelfreflectie. We gingen in gezinstherapie en praatten heel openlijk aan de keukentafel over onze gevoelens. Mijn moeder – die trouwens een gepassioneerde kleuterjuf was – had en heeft ook altijd spreuken aan de kast hangen en verzamelt ze nog steeds in een doosje. Toen ik haar als kind vroeg of God wel echt bestond, antwoordde ze van wel, maar dat dat er niet toe deed, want dat God vast en zeker in mij geloofde. Ze vertelde me in huis-tuin-en-keukenwijsheden over de islam en het boeddhisme, en stuurde me als kind op zomerkampen met Franse herders, waar ik dan als achtjarige een poging deed om te filosoferen over het leven.

Rond mijn 38, toen ik opnieuw geveld was door een gebroken hart (en de bijbehorende bronchitis), besloot ik om van koers te veranderen. Stilaan begon ik te beseffen dat die frontale botsingen met mezelf en de wereld helemaal niet nodig zijn om vooruit te raken in het leven. Van trekken en stoten blijf je vaak ter plaatse trappelen en ik wilde vooruitgaan, bijleren, evolueren. Mijn leven kon soepeler en vloeiender, maar dan moest ik wel het roer omgooien. Ik wilde vooral meer voldoening halen uit mijn werk. Tot dan maakte ik McDonald's, lekker en populair, maar

mijn honger naar méér bleef en ik werd er niet meer gelukkig van. Ik bedankte vriendelijk voor succesvolle programma's, mijn goedbetaalde contract bij de commerciële televisiezender VTM liep af en de geldkraan ging dicht. Maar de vrijheid die daarmee gepaard ging en de stress die wegviel, waren onbetaalbaar.

Diezelfde rust zorgde ervoor dat ik tijd had om mijn grote liefde Kurt tegen het lijf te lopen en vanaf toen vielen de puzzelstukjes pas echt in elkaar. Gesteund door de liefde en vol vertrouwen begon ik programma's te maken die ertoe deden, die mensen raakten, hoewel er 'volgens de kijkcijfers' minder mensen keken. Ik maakte een programma over de negatieve gevolgen van social media en werd overspoeld door persoonlijke reacties en bedankjes over de manier waarop ik de mensen benader en taboes doorbreek. In mijn radioshow vertellen bekende mensen over hun meest intieme gevoelens, waar luisteraars dan weer vol herkenning op reageren: dat ze niet alleen zijn, dat ze blij zijn te horen dat het leven van succesvolle mensen ook vaak een samenspel is van tegenslagen, verdriet, onzekerheden en oké dan, talent. In interviews sprak ik openhartig over de donkerste periodes van mijn leven en op Instagram, het goednieuwsmedium bij uitstek, toonde ik mijn avontuurlijke maar ook kwetsbare kant. De zoektocht naar een vloeiend leven zorgde er automatisch voor dat ik anderen ging inspireren, en dat ik geïnspireerd werd.

Ik was al vaker begonnen aan een boek, over meditatie en over scheiding, en hoewel er altijd interesse was van uitgeverijen, was ik degene die het voortijdig afblokte. Uit angst over wat anderen zouden zeggen (kritiek!) of omdat het gewoon niet juist aanvoelde. Niet zozeer door de mensen met wie ik schreef, maar vooral omdat ik vond dat ik geen recht van spreken had. Je moet toch

gestudeerd hebben voor je een boek schrijft? Ik vergat daarbij dat het leven je meer leert dan welke opleiding dan ook.

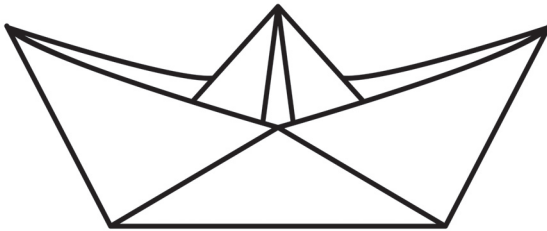
En toen kwam de vraag of ik mee wilde gaan zeilen. Niet zomaar op het IJsselmeer of pakweg in Kroatië, maar op de Atlantische Oceaan, 5000 kilometer op een zot avontuur met zes bekende Vlamingen zonder zeilervaring. Mijn hart zei ja, mijn verstand zei nee, maar dankzij Kurt stapte ik op 18 november 2019 dan toch aan boord van de Moby Sick. De zeventienjarige Evi die dacht zichzelf te kennen, kwam zichzelf als eenenveertigjarige keihard tegen, ergens tussen Lanzarote en Guadeloupe. Ik ging kapot van het slaapttekort, maar genoot van het wegvallen van plaats en tijd. Leven op het ritme van de wind doet iets met een mens, het maakt je nederig. Het enige wat telt, is veilig aan de overkant raken. Wanneer dat zou gebeuren, wist niemand. En in Guadeloupe wachtte er niks op ons, we zouden meteen terugvliegen. De reis op zich was het doel.

Toen ik van de zeilboot stapte, besepte ik nog niet ten volle welke indruk de reis op me had gemaakt. De tocht heeft een bepaalde daadkracht aangewakkerd. Ik kwam thuis en begon te schrijven. Dit boek is daar het resultaat van. Ik heb mijn inzichten van deze zeilreis gebundeld en maakte bijpassende #inspirationalquotes en citaten die verwijzen naar de zeilreis of een link hebben met de oceaan. Een van mijn belangrijkste inzichten is dat het leven een oceaan van mogelijkheden biedt, en dat we zelf degenen zijn die dit niet willen zien.

Je hoeft het absoluut niet eens te zijn met mijn denkwijze of visie. Er staat niks in steen gebeiteld. Meer zelfs, ik hoop dat sommige van mijn inzichten tot verhitte discussies leiden onder je vrienden. Want dan ga je nadenken over het leven en hoe je erin staat. Dat is de bedoeling.

Lees en deel dit boek, noteer, vouw er ezelsoren in, mors er koffie op, vergeet het op de trein, scheur er een bladzijde uit, sleur het overal mee naartoe in je rommelige handtas. Doe er vooral je voordeel mee.

Uiteindelijk hoop ik dat dit boek je af en toe herkenning biedt, en ook een glimlach. We leggen allemaal dezelfde reis af, van geboorte naar de dood, en ergens onderweg komen we dezelfde obstakels en onzekerheden tegen. Je hoeft daar niet altijd hard tegen aan te botsen, je kunt er ook soepel en vloeiend omheen zeilen. Zoals mijn moeder het altijd zei: 'Je moet het jezelf zo makkelijk mogelijk maken. Maar dat is soms wel moeilijk.'

Slik je pillen

‘Ik haat iedere golf van de oceaan.’ – Darwin, wetenschapper met last van zeeziekte

Toen we vertrokken, was er maar één zekerheid: iedereen zou misselijk worden. Kotsmisselijk. Dus wat deden we allemaal plichtsbewust? Een pil nemen tegen zeeziekte. Niet zomaar een standaardpilletje, maar een zelfgedraaide ampul van een befaamde apotheker in Deurne – een vaste gewoonte bij zeelui.

De pil deed meer dan haar werk: nog voor we aan boord waren, bespraken we de aangename bijwerkingen ervan. Het bleek een beetje een pepmiddel te zijn. Ik werd er flink rozig en gelukkig van en één crewlid refereerde zelfs aan een zachte variant van xtc.

Eenmaal op zee voelde ik de misselijkheid alsnog opborrelen. Nu had ik eerder al eens de geneugten van zeeziekte mogen ervaren en ik kan het nog altijd niet beter omschrijven dan het gevoel stilletjes te willen sterven terwijl je om je moeder huilt. Hoewel er op de bijsluiter stond dat je maar om de twaalf uur een pil mocht nemen, nam ik er na zes uur weer eentje – met resultaat. Terwijl de eerste zeilers hun maaginhoud vakkundig overboord mikten, bleef mijn maag kalm. Ik voelde me niet top, maar ook niet slecht. Ik slikte braaf mijn twee pillen per dag en verder had ik geen al te grote problemen.

Een paar dagen later bleven twee mensen van de bemanning maar kotsen, doodziek op het dek, helemaal knock-out. Wat bleek nu? Ze waren ‘gestopt met de pillen’. *Say what?* Ze deden dat naar eigen zeggen ‘omdat ze toch zonder moesten kunnen’. Dat begreep ik niet. Kijk, we zouden maximaal drie weken op zee zijn. We hadden nul privacy. We moesten het zien te rooien met veel te weinig slaap én we moesten leren zeilen. En dan koos je er alsnog voor om dagenlang af te zien?

Dit fenomeen is ook iets waar ik me in het dagelijks leven soms over kan verwonderen. Dat mensen geen paracetamol willen nemen tegen de hoofdpijn, geen antibiotica als ze een bacterie oplopen, geen epidurale verdoving bij een zware bevalling of erger: alle inentingen weigeren. Waarom? Op het schip wilde ik bijna zélf die pillen door hun maaltijd draaien, opdat ze weer beter zouden worden. Let op, ik wil het slikken van drugs niet stimuleren, maar we hebben het hier niet over zwaar verslavende pillen. Bovendien zouden we over drie weken alweer aan wal staan. Ik heb het over comfort. Zit je in een moeilijke periode? Maak het jezelf dan zo comfortabel mogelijk. Je hebt al genoeg om tegen te vechten.

Een paar dagen later was er weer zo’n voorval. De bemanning was uitgeput. De zee rolde en de nachten waren hevig. Plotseling opperde Piet, onze kapitein, dat we ook zouden kunnen ‘vlinderen’. Die term klonk ons allemaal veelbelovend in de oren, maar nee, blijkbaar vlinderen ‘echte zeilers’ niet. ‘Te makkelijk.’ Dat we hiermee hadden gewacht, had natuurlijk ook te maken met de juiste weersomstandigheden: om te kunnen vlinderen moet je voor de wind varen. Maar – en dat weegt misschien nog wel zwaarder – ook de trots van de kapiteins stond in de weg.

Onder lichte dwang van de vermoeide bemanning deden we

uiteindelijk dan toch wat ‘echte zeilers’ niet graag doen: we gingen vlienderen. De zeilen werden aangepast en het dubbele zeil ontvouwde zich tegen een prachtige zonsondergang. Samen met het schip vonden ook wij eindelijk rust. Wij, onervaren zeilers, vonden het fantastisch: waarom niet op deze manier de komende 2500 mijl naar Guadeloupe zeilen?

Wat ik wil zeggen, is dit: in moeilijke tijden hoef je niet te trots te zijn. Zet je ego opzij. Néém die pijnstillers, drink dat glas, slik je reispil en vlinder je de oceaan over. Niemand is gebaat bij jouw stoerheid. Ook al halen sommigen hun identiteit uit het feit dat ze zwaar hebben afgezien om iets te bereiken, je hoeft je tegenover niemand te bewijzen.

Néém die pijnstillers, drink dat glas,
slik je reispil en vlinder je
de oceaan over.

